

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 17 februari 2012 in zaak nr. 11/20809 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 mei 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 27 mei 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 februari 2012, verzonden op 20 februari 2012, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 maart 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
lid van de enkelvoudige kamer

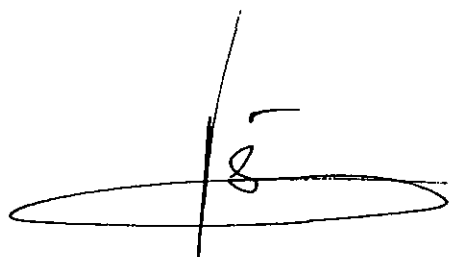
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 juni 2012

53.

Verzonden: 11 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
Nevenzittingsplaats Utrecht

Sector bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

zaaknummer: AWB 11/20809

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

geboren op . van Armeense nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. K.J. Verrips, advocaat te Wageningen,

en

de minister voor Immigratie en Asiel, thans de minister voor Immigratie, Integratie en
Asiel, verweerder.
gemachtigde: mr. C. Clerx.

Procesverloop

Bij besluit van 17 mei 2010 (het primaire besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser van 21 december 2009 tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking medische behandeling afgewezen.

Bij besluit van 27 mei 2011 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard. Daarbij heeft verweerder ambtshalve eiser uitstel van vertrek verleend op grond van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) van 14 september 2010 tot en met 14 september 2011.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 januari 2012. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Het bestreden besluit gaat over de vraag of eiser in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "medische behandeling" als bedoeld in artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder r, in verbinding met 3.46, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). Daarbij heeft verweerder ambtshalve aan zijn beleid getoetst inzake een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met een medische noodsituatie, in het kader waarvan verweerder het bepaalde in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) heeft betrokken.

zaaknummer: AWB 11/20809

blad 2

-
2. Eiser heeft in de eerste plaats aangevoerd dat het bestreden besluit dient te worden vernietigd nu pagina twee van het bestreden besluit niet kenbaar is gemaakt en eiser om die reden niet tegen de op die pagina weergegeven overwegingen kan opkomen.
 3. De rechtbank is van oordeel dat deze beroepsgrond niet slaagt nu verweerder desgevraagd pagina twee van het bestreden besluit alsnog op 10 januari 2012 aan de rechtbank en eiser heeft gefaxt en de rechtbank niet is gebleken dat eiser hierdoor in zijn (verdedigings)belangen is geschaad. Hierbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat eiser in ieder geval ter zitting de gelegenheid heeft geacht om op de inhoud van deze pagina te reageren.
 4. Voorts heeft eiser aangevoerd dat op pagina drie van het bestreden besluit ten onrechte is overwogen dat gemachtigde van eiser niet op de nota van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 12 januari 2011 heeft gereageerd. Gelet hierop is het bestreden besluit niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen en dient om die reden het bestreden besluit te worden vernietigd.
 5. Ook deze beroepsgrond faalt. Hieraan ligt het volgende ten grondslag. Verweerder heeft desgevraagd ter zitting er op gewezen dat van de gemachtigde bij brief van 21 maart 2011 een reactie op voormelde BMA-nota is ontvangen, zoals verweerder op pagina 2 ook heeft aangegeven. Verweerder heeft voorts ter zitting aangegeven dat de passage op pagina 3 "Gemaaktigde heeft na toezending ... niet nader inhoudelijk gereageerd." ziet op een bepaald aspect in het BMA-advies van 12 januari 2011, waarop gemachtigde in haar brief van 21 maart 2011 niet is ingegaan. Van een onzorgvuldige voorbereiding als door eiser is betoogd, is dan ook geen sprake.
 6. Verder heeft eiser aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte niet heeft vrijgesteld van het vereiste dat hij over een machtiging tot voorlopig verblijf (het mvv-vereiste) dient te beschikken als bedoeld in artikel 16 van de Vw.
 7. De rechtbank stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit eiser van het mvv-vereiste heeft vrijgesteld. Aan die beslissing ligt de inhoud van het advies van het BMA van 27 augustus 2010 ten grondslag, meer in het bijzonder de omstandigheid dat eiser gezien zijn gezondheidssituatie niet in staat wordt geacht te kunnen reizen. Tevens is op grond van eisers gezondheidssituatie zoals dat ten tijde van het bestreden besluit was, uitstel van vertrek verleend op grond van artikel 64 van de Vw van 14 september 2010 tot en met 14 september 2011. Ter zitting heeft verweerder desgevraagd verklaard dat de alinea in het bestreden besluit op pagina 6 "*Omdat, zoals blijkt uit de uitspraak (...) levensbedreigend stadium bevindt.*", ten onrechte is opgenomen in het bestreden besluit en bevestigd dat aan eiser vrijstelling van het mvv-vereiste is verleend. Gelet hierop kan voormelde beroepsgrond niet tot vernietiging van het bestreden besluit leiden.
 8. Eiser heeft vervolgens aangevoerd dat de nota's van het BMA niet aan het bestreden besluit ten grondslag mogen worden gelegd nu het BMA niet heeft onderzocht of in Armenië dan wel Georgië sprake is van een veilige omgeving voor behandeling van eisers trauma en sociale opvang. Eiser verwijst daartoe naar een uitspraak van deze rechtbank, deze zittingsplaats, van 10 juni 2010 (AWB 09/45732). De medisch adviseur heeft slechts onderzocht of in Armenië of Georgië behandeling in medisch-technische zin mogelijk is en heeft niet onderzocht of er sprake is van een veilige behandelomgeving. Het ontbreken van onderzoek klemt te meer nu de behandelend psychiater in zijn brief aan het BMA heeft gesteld

zaaknummer: AWB 11/20809

blad 3

dat de behandeling van eiser naast het voorschrijven van psychofarmaca dient te bestaan uit het beiden van een steunende veilige omgeving.

9. Verweerder heeft zich ter zitting, onder verwijzing naar een uitspraak van de ABRvS van 20 december 2011 (LJN BU9578), op het standpunt gesteld dat als een behandelaar stelt dat een veilige behandelomgeving en sociaal netwerk noodzakelijk zijn voor het welslagen c.q. de effectiviteit van een behandeling, het BMA zich hierover in het advies moet uitlaten. Nu uit de door eiser overgelegde medische stukken niet is gebleken dat de behandelaars van eiser een veilige behandelomgeving en/of een sociaal netwerk noodzakelijk achten, behoeft het BMA in zijn adviezen niet nader op deze aspecten in te gaan.

10. De rechtbank stelt vast dat in de door eiser overgelegde brieven van zijn behandelaar De Wit van 11 november 2008, 27 november 2009 en 31 mei 2010 die deel uitmaken van het procesdossier niet is vermeld dat voor het welslagen c.q. de effectiviteit van de behandeling van eiser een veilige behandelomgeving en sociale opvang is vereist. Gesteld noch gebleken dat de behandelaar dit wel heeft aangegeven in zijn brief van 22 april 2010 die gericht was aan het BMA. Hierbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat eiser in de aanvullende gronden van beroep van 22 juli 2011 niet heeft aangegeven in welke brief de behandelaar zou hebben vermeld dat een veilige omgeving voor behandeling van eisers trauma en sociale opvang noodzakelijk zou zijn. Voorts heeft de rechtbank in ogenschouw genomen dat eiser ter zitting het door verweerder ter zitting ingenomen standpunt dat uit de door eiser overgelegde medische stukken niet is gebleken dat de behandelaars van eiser een veilige behandelomgeving en/of een sociale netwerk noodzakelijk achten, niet heeft weersproken dan wel aangegeven in welke brief van de behandelaar dit wel zou hebben aangegeven. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het BMA niet onzorgvuldig heeft gehandeld door geen onderzoek naar deze aspecten te doen.

11. Eiser heeft ook aangevoerd dat in het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd waarom geen sprake zou zijn van schending van het bepaalde in artikel 3 EVRM. Ter onderbouwing van deze grond heeft eiser verwezen naar hetgeen onder nummer 8 van deze uitspraak is vermeld. De rechtbank is van oordeel dat deze grond niet kan slagen. Ter onderbouwing van dit oordeel wijst de rechtbank op hetgeen onder nummer 10 is overwogen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser dan ook geen feiten en/of omstandigheden aangevoerd die het oordeel zouden kunnen dragen dat gezien eisers gezondheidssituatie uitzetting van eiser naar Armenië (of Georgië) in strijd zou zijn met het bepaalde in artikel 3 EVRM.

12. Met inachtneming van het voorgaande komt de rechtbank tot het oordeel dat eiser geen gronden heeft aangevoerd die het oordeel zouden kunnen dragen dat Nederland wel het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling als bedoeld in paragraaf B8/2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc).

13. Als laatste grond heeft eiser aangevoerd dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte hem het zogenaamde financieringsvereiste als neergelegd in artikel 3.46, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) heeft tegengeworpen. De rechtbank overweegt dat i) het vereiste dat Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en ii) het financieringsvereiste, beide neergelegd in artikel 3.46, eerste lid, van het Vb, cumulatieve voorwaarden zijn. Nu vaststaat dat Nederland niet het meest aangewezen land is voor de behandeling van eiser, behoeft de vraag of verweerder op goede gronden het financieringsvereiste heeft gesteld, geen bespreking.

zaaknummer: AWB 11/20809

blad 4

14. Ook wat verder is aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat het bestreden besluit onrechtmatig is. Het beroep is ongegrond.

15. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep tegen het bestreden besluit van 27 mei 2011 ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M. Ramsaroep, rechter, in aanwezigheid van mr. M.M. van Luijk-Salomons, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 17 februari 2012.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

20 FEB 2012

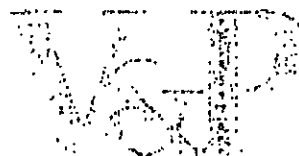
Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Voor kopie conform
De Griffier

K. Bougdi

Verrips en Pondaag

Advocaten

Afdeling Bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 MRT 2012	
ZAAKNR.	201202870
AAN:	VS
BEHANDELD DD:	PAR:

mr mr K.J. Verrips
mr mr T. Pondaag

Emmeperk 7
Postbus 302
6700 AH Wageningen
Telefoon 0317 424488
Telefax 0317 424660
verrips.pondaag@planst.nl

Voorafgegaan door fax 070 365 1380
Wageningen, 19 maart 2012

inzake : / IND
ons kenmerk : 11114/iv
uw kenmerk :

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij stuur ik u in bovengenoemde zaak een hoger beroepschrift ter behandeling, gericht tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingplaats Utrecht d.d. 20 februari 2012.

En afschrift van de uitspraak van de rechtbank van 20 februari 2012 (AWB11/20809) wordt hierbij overgelegd.

Een kopie van deze brief met bijlage stuur ik heden naar de gemachtigde van de minister, de procesvertegenwoordiging Den Bosch (Postbus 258, 7600 AG Almelo).

En toevoeging vroeg ik aan.

Met vriendelijke groet,

K.J. Verrips

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad
van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 MRT 2012	
ZAAK NR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

ons kenmerk : 11114
IND-kenmerk 0702.08.0321

HOGER BEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

Geeft eerbiedig te kennen:

, appellant, geboren op van Armeense nationaliteit, verblijvende in het AZC Den Helder, aan de Nieuweweg 3, die in deze zaak woonplaats gekozen heeft te 6701 CA Wageningen aan het Emmapark 7 (postadres: Postbus 302, 6700 AH Wageningen), aan het kantooradres van de ondergetekende advocaat mr. K.J. Verrips, die door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is dit hoger beroep in te stellen en die voor hem als zijn gemachtigde zal optreden met het recht van substitutie.

Verweerder is de minister voor Immigratie en Asiel, thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, aan te duiden als verweerder.

Procedure

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zitting houdend te Utrecht van 20 februari 2012, verzonden op 20 februari 2012, met kenmerk AWB 11/20809 (productie) in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 27 mei 2011 ongegrond heeft verklaard.

Achtergronden

Op 21 december 2009 heeft appellant een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking medische behandeling.

Bij besluit van 17 mei 2010 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank Den Haag, zitting houdend te Utrecht, het daartegen ingestelde beroep van appellant ongegrond verklaard.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in de rechtsoverwegingen 9 en 10 op blad 3 van de bestreden uitspraak

9.

Nu uit de door eiser overgelegde medische stukken niet is gebleken dat de behandelaars van eiser een veilige behandelomgeving en/of een sociaal netwerk noodzakelijk achten, behoeft de BMA in zijn adviezen niet nader op deze aspecten in te gaan.

10.

De rechtbank stelt vast dat in de door eiser overgelegde brieven van zijn behandelaar De Wilt van 11 november 2008, 27 november 2010 en 31 mei 2010, die deel uitmaken van het procesdossier niet is vermeld dat voor het welslagen c.q. de effectiviteit van de behandeling van eiser

een veilige behandelomgeving en sociale opvang is vereist. Gesteld noch gebleken dat de behandelaar dit wel heeft aangegeven in zijn brief van 22 april 2010 die gericht was aan het BMA.

Toelichting op grief 1

In de gehele procedure is sprake van slechts een brief van de behandelaar (De Wit) aan het BMA, namelijk zijn brief van 22 april 2010.

In de gronden beroep wordt namens appellant aangegeven dat de behandelend psychiater in zijn brief aan het BMA heeft gesteld dat de behandeling van eiser naast het voorschrijven van psychofarmaca dient te bestaan uit het bieden van een steunende veilige omgeving.

Er kan geen misverstand bestaan over welke brief het gaat omdat duidelijk is vermeld "de brief van de behandelend psychiater aan het BMA" en dat maar een brief is.

Alle overige brieven van de behandelend psychiater, die namens appellant zijn overgelegd, zijn brieven gericht aan de ondergetekende advocaat of aan de MOA.

De rechtbank noemt de brief van 22 april 2010 ook in haar uitspraak.

Een kopie van de betreffende brief wordt als productie hierbij gevoegd.

Nu deze brief van de behandelaar gericht was aan het BMA had het BMA zich in het advies moeten uitlaten over de mogelijkheid in Armenië tot het bieden van een steunende veilige omgeving.

De behandelaar gebruikt in zijn brief niet de term "noodzakelijk" maar uit de gebruikte bewoordingen is duidelijk op te maken dat het bieden van een steunende veilige omgeving een essentieel onderdeel van de behandeling van appellant is.

Het BMA heeft dan ook onzorgvuldig gehandeld door hiernaar geen onderzoek te doen.

De rechtbank miskent in haar uitspraak dat het BMA in zijn adviezen niet nader op dit aspect behoefte in te gaan.

Overigens blijkt uit de namens appellant overgelegde brief van de behandelend psychiater De Wit van 31 mei 2010, die ook is betrokken bij het advies van het BMA van 12 januari 2011, eveneens dat ontoereikend onderzoek is gedaan naar behandelmogelijkheden in Armenië: *"De medisch adviseur heeft geput uit de bijgevoegde correspondentie en de ernst van de psychiatrische stoornis goed weergegeven. Desondanks acht hij het verantwoord dat patiënt kan reizen, waarbij in het midden gelaten wordt wat de eindbestemming is. Natuurlijk is patiënt in staat tot reizen. Evenwel niet wanneer de eindbestemming Armenië is. De medisch adviseur heeft geen persoonlijk contact gelegd met de mogelijke behandelaar in Armenië, maar baseert zijn informatie op gegevens van "internationaal SOS of vertrouwensartsen". Bij een zo complexe casus acht ik deze gegevens absoluut ontoereikend."*

In de bestreden beschikking van 27 mei 2011 wordt door verweerder niet bestreden dat appellant moet worden behandeld in een veilige behandelomgeving maar wordt gesteld dat de medisch adviseur geen uitspraak kan doen over de noodzaak van een veilige behandelomgeving en/of over het feit of een land als een veilige behandelomgeving kan worden beschouwd. Naar de mening van verweerder, toen, valt die beoordeling buiten het kader van de medische beoordeling van het BMA.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 11 dat eiser ter onderbouwing van zijn grond dat sprake zou zijn van schending van artikel 3 EVRM heeft verwezen naar hetgeen onder nummer 8 van de uitspraak van de rechtbank is vermeld.

Toelichting op grief 2

In de gronden beroep van 22 juli 2011 wordt onder punt 5 deze grond toegelicht.

Vastgesteld was door BMA dat het uitblijven van een behandeling van appellant zou leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn.

Door de behandelend psychiater is aangegeven dat dreigende terugkeer naar Armenië, het land waar appellants trauma is ontstaan, tot zelfmoord leidt.

Bij de beoordeling van medische noodsituatie speelt de situatie in het land van herkomst een rol. Ook voor de beantwoording van de vraag of de behandeling kan plaatsvinden in het land van herkomst is de aanwezigheid van een veilige behandelingsomgeving (en een sociaal netwerk) cruciaal.

Indien het zich veilig voelen en vertrouwen hebben een noodzakelijke voorwaarde is voor traumaverwerking, wat altijd zo is dus ook in appellants geval, dient te worden gezien of bij behandeling in Armenië aan deze voorwaarde wordt voldaan (zo ook ABRvS 22 januari 2009, JV 2009,147).

Door te verwijzen naar de overweging 10 in de uitspraak heeft de rechtbank miskend dat er door BMA wegens appellants trauma onderzoek had moeten worden gedaan of therapeutische behandeling in Armenië, waar het trauma is ontstaan, mogelijk was.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat geen feiten en/ of omstandigheden zijn aangevoerd die het oordeel zouden kunnen dragen dat gezien appellants gezondheidssituatie uitzetting van appellant naar Armenië in strijd zou zijn met het bepaalde in artikel 3 EVRM.

CONCLUSIE

Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingplaats Utrecht d.d. 20 februari 2012 te vernietigen en het door appellant ingestelde beroep tegen het besluit van 27 mei 2011 gegrond te verklaren,

met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Wageningen, 19 maart 2012

Mr. K.J. Verrips
advocaat-gemachtigde